

Vems paradiset talar vi om?

Ironi eller moralfilosofiska bomber? Fyrtio konstnärer tar sig an frågor om biologi och genteknik på Röda sten.

Utställningen *Today in Paradise – Genetics and Art* tar tre våningsplan på Röda sten i anspråk. Var ska man börja? Både titel och tema leder till frågor som det inte finns några enkla svar på. Genetiken är ett faktum, men vems paradiset pratar vi om?

Det är en fråga som utställningen i sitt initiala tilltal ger löften om belysa, eller i alla fall kommentera med någon form av humor. För det sistnämnda finns Dana Sedrowsky på plats. I affischform låter hon Doctor Dana leverera sitt pratbubblebudskap: "Im all for cloning!" Dana säger att hon kan ha sex med sig själv om hon blir klonad och det ju är perfekt.

FAST EGENTLIGEN bryr sig inte Doctor Dana, det vet vi av hennes tidigare verk. Hon symboliserar bara en professionell kugge i ett samhälle där ingen har något

personligt ansvar. Hon för, med maximal distans, tankarna rakt in i det hemska och mörka där forskningens framstegsiver pareras med en enastående förmåga att blunda för andras lidande. Ord förändras, rasbiologi heter numera medicinsk genetik.

NU HÅLLER SIG utställningens flesta verk på ett tryggt avstånd från just det hörnet, åtminstone vid en första anblick. Fast hur ska man förstå Michel och André Décosterds scanner *Insofern*, där man "kan utforska djupet hos en syntetisk mänsklig hjärna" genom interaktiva moment? Eller *The Mexico projekt* där Laura Cinti och Howard Boland har klippt och klistrat gener i ett utbyte mellan människa och kaktus och planterar denna "perverst rituella" (deras egna ord) korsning i ett landskap? I *ZP1* av Marco Munoz Tepez iscensätts något som liknar en skapelseprocess; ny teknik gör att sper-

mier kan simma efter en gul boll om betraktaren sätter den i rullning. Samtidigt förmedlar verket en känsla av idioti; vi har så pass mycket kontroll att vi kan rulla bollen, men vad vet vi egentligen? I video- och ljudinstallationen *CBC (Complete Blood Count)* laborerar Arthur Liou med pulserande strukturer, vävnad i upplösning, obönhörlig förvandling. En liten bebiskropp framträder, mångfaldigas, kryper omkring – och försvinner igen. Det är hans egen dotter, som leukemipatient.

NÅGOT I ALLT DETTA manar fram Per Kirkeby och hans närmast genetiska landskap av vävnadskonstruktioner som faller samman. Lorenzo Oggianos *Quasi-Objects/Cinematic N.05* går rent formalt att jämföra med Kirkebys *Untitled (6-12)*. Man ser ett slags kropp med taggiga utväxter, men där *Untitled* lyckas sparka hål på hinnan, glider *Quasi-*

Objects undan och omfamnar sig själv.

I flera verk finns en medvetenhet om den narcissistiska laddning som förknippas med vår tids teknikooptimism, men som också speglar urgamla drömmar, myter och tankar. När detta arv möter nya genetiska möjligheter, uppstår något som kanske bäst kan beskrivas som moralfilosofiska bomber. I ett verk kan man "få evigt liv" genom att låta ett träd vara bärare av mänskligt DNA, utan att trädets genuppsättning ändras. När människan dör kan de som sörjer krama trädet! Människans hela genuppsättning är kartlagd, men Apollon jagar fortfarande Daphne.

ASTRID VON ROSEN

Today in paradise – genetics & art
Mobileart 05, Göteborg New Media Art Festival
Röda sten, t o m 17/4

SYNTEISK HJÄRNA. Här blickar vi in i Michel & André Décosterds verk "Insofern".